

lificeret, vilde det undertiden spare mange Maaneders, ja maaské Aars Ophold paa Hospitalet. For at en Mand kan arbejde, maa han være i Besiddelse af sin Arbejdsevne, hvis han har mistet den, er det ikke mere end retfærdigt, at der gøres alt for saa hurtigt som muligt at genvinde det tabte, og det vil absolut være den rette Økonomi. Forhaabentlig er den Tid ikke fjern, da Arbejderne selv vil stille det berettigede Krav, og hvad var der vel i Vejen for, at Sygekasser kunde have en Masseuse, lige som de nu har Læge, og derved maaské spare Medikamenter, for ikke at tale om Antallet af Sygedage, som sikkert i mange Tilfælde vilde blive færre. M. K.

Genialitet og Kvindelighed

forliges i Følge den italienske Fysiolog Lombroso's Lære ikke; thi har Kvinden Geni, saa er det i Kraft af mandige Egenskaber, hun har det, og disse mandige Egenskaber lige til i det ydre søges da paavist hos de anerkendte geniale Kvinder.

Med Udgangspunkt i disse Paradoкса blev der for en Tid siden i en Del norske Aviser leveret en Artikel om „Kvinden som Geni“. I „Kristianssands Stiftsavis“ finder vi en længere Imødegaaelse af denne Artikel af Fru Hilda Torjusen. Et Par Citater vil maaské vække Interesse for at læse den hele Artikel i Sammenhæng.

Efter at have udtalt, at hun skal paatage sig at finde flere mandlige Genier, der paa tilsvarende Maade er i Besiddelse af kvindelige Egenskaber, gaar Forf. over til at omtale Vurderingen af kvindelig Genialitet.

„Naar“, siger hun, „Kvindens Evne — jeg mener her det kvindelige Geni — gaar i anden Retning end Mandens, da anerkendes ikke Geniet — følger hun i Mandens Fodspor, da hedder det: hun ejer ikke Originalitet.“

Det er i Følge Lombroso et ubestrideligt Faktum, at Kvinden ikke staar paa samme fysiologiske Standpunkt som Manden og er et andet Væsen i Natur og Anlæg.

Hvorfor saa ikke — i Erkendelse af Naturens Forskellighed — dømme derefter og tage Hensyn til Kvindens Individualitet?

Man forlanger ikke Violinens Toner af en Harpe eller Fløjte-toner af en Basun. De er alle selvstændige Instrumenter, der hver for sig kan behandles med lige stor Kunst.

Kvinden mangler ikke Originalitet, men ofte Ligevægt — fordi hendes Cirkel er saa liden endnu, at hun kan gaa langt udenfor sin uden at naa Begrænsningen for Mandens.

Medens Mandens Originalitet dægges for, taales ikke Kvindens. — —

Endvidere beskylder Lombroso Kvinden for „Misonisme“ — for at bevare Skikke, som Mænd forlængst har brudt med. Det var morsomt at høre, at der gaves Undtagelser for den kvindelige Skødesynd „Foranderlighed“!

I Almindelighed er Kvinden mere samvittighedsfuld end Manden. Hun vil neppe gaa paa med Dødsforagt, naar hun har faaet en Idé — kun for at vinde Originalitet.

Hun vil lade Ideen fæste og modne sig, hun vil undersøge, om Samfundet gavnes ved Ideens Realisering.

Naar f. Eks. Manden vil forbedre den letsindige Ungdom ved at lade den se sit „Leben“ paa Prent, ved at lade den læse usædelige Skildringer, tror Kvinden, at Lasterne ikke aflægges ved at tale og skrive og opretholde Bevidstheden om dem, men ved at lede Tankerne fra dem og vække Interessen for noget ædlere, bedre. — —

Imidlertid faar Lombroso overlade til Fremtiden at bedømme Kvinden og hendes Evner.

Endnu er hun midt i Bakken og maa ofte stanse for at rydde Stenen bort. Det tager Tid!

Samfundets Misonisme er saare stor! Den sidder hjemme i Højsædet og stanser enhver Reform med Dogmer og Paradoкса. — — Men selve Logiken maa skifte ham efter Aarstiderne.

I hvor lang Tid hed det ikke, at Lærere — det var Inkarnationen af al Ukvindelighed. — — —

Nu kan heldigvis ikke Samfundet koncentrere sine „ømme Følelser“ i en enkelt Retning.

Kvinden bryder ind fra mange Hold, og den Dag vil forhaabentlig oprinde, da Samfundet forstaar, at Ukvindelighed ikke er afhængig af den Livsstilling, man indtager.

Da først kan Kvindens Evner og hendes Privilegium paa at være „kvindeligt“ Geni bedømmes.

Da først, naar hendes Evner ikke tvinges ind under en snæver Begrænsning, og Mandens Egoisme ikke lader Individualiteten komme i Betragtning, kun, naar det behager ham — vil Kvindens Aand udvikle sig i Harmoni. — — — (Nylænde.)

Folkekoncerten

i Søndags var en af de mest vellykkede i Vinter. Man mærkede straks, der var Liv og Bevægelse blandt Folk. Simonsen er nu en Gang Folks Yndling, og sjældent har en Stemme fyldt bedre end hans i den store Sal. Stormende Ovationer hilste ham, da han havde sunget Solo, og tvang ham til at synge hele Recitativet og Arien om igen. Det talrige Kor med de mange smukke Mandsstemmer gjorde en imponerende Virkning.

Hr. P. E. Lange Müllers Musik var alligevel Glanspunktet; der er Finhed og Skønhed i Tonerne, baade naar de bruser ud i Kampsang og gaar over i de bløde, vemodige Melodier.

Det var en virkelig Folkekoncert.

Kvindelig Fremskridtsforening i Aalborg

afholdt den 5. April et offentligt Møde om Alderdomsunderstøttelsesloven, hvor Resolutionen fra Kvindelig Fremskridtsforening i København blev vedtaget ligesom i de andre Provinsbyer.

Foreningen i Aalborg gaar godt fremad. Forrige Maaned var der en Aftenunderholdning, som vandt mange Deltagere. Der blev først holdt Foredrag af Fru Jørgensen fra Aarhus, hvorefter der var Diskussion. Senere en fornøjelig Sammenkomst.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Saa vil jeg dog straks . . .“ begyndte han. Men Dandorf havde allerede grebet den nærmeste Herre, en lille Mand med Helskæg og Kjolen bedækket med Ordener, under Armen og sagde, idet han trak ham med sig: „Har d'Hrr. Malere Tid til at bekymre sig om Videnskaben? I saa Fald maa De endelig læse Kritiken om Montegazzas . . .“

Lyden af Stemmen døde bort. Lehsen undertrykte et Smil og gik hen til den unge Lærde.

„Hr. Doktor“, sagde han, „tillad mig endnu en Gang at præsentere mig, thi jeg formoder, at det er gaaet Dem som mig, og ingen af os har forstaaet den andens Navn. Oberstløjtnant Lehsen.“

„Det var et heldigt Træf“, udbød Alfred glad overrasket. „Jeg har netop et Anbefalingsbrev til Dem, Hr. Oberstløjtnant.“

„Som De hidtil ikke har gjort Brug af? Ej, ej, deraf kan man ikke slutte sig til, at den Glæde, De nu viser, er oprigtig“, sagde Lehsen velvillig. Fra hvem da?

Alfred fremstammede Navnet og tænkte, at han nær havde svaret: „Fordi De har en smuk Datter, har jeg . . .“

„Lad os passiare lidt“, mente Lehsen og saa sig om efter en roligere Plads, „her er saa fuldt, ak, se der, kom ind i det lille Forværelse, der vil ingen forstyrre os.“

Alfred fulgte ham. „Det er meget godt“, tænkte han, „sidder vi der, vil jeg være den første, der faar Otilie til se.“ Han havde i Dag mødt Jomfru Anna i Korridoren, hun havde forsigtigt baaret noget vidunderligt noget, der bestod af rosa Silke, Kniplinger og Torneroser, et noget, som den i Verdenskundskab stadig mere erfarne Doktor kunde antage, var Otilies Dragt til om Aftenen. Oven i Købet havde Jomfru Anna med et impertinent Smil holdt ham dette noget næsten lige op for Øjnene og sagt: „De kunde vel bedre lide, at vor Frøken gik klædt i Sækkelærred.“

Damerne holdt ham for en Barbar, der kun anerkendte Nyttigheds, ikke Skønhedsprincipet, det var klart.

For at vise Otilie, at han ikke havde noget imod Elegance, havde han klædt sig som en Modejournal, saa han forekom sig selv som en Laps. Mon Otilie vilde bemærke det?

Kun ved at gøre Vold paa sine Tanker formaaede han med Opmærksomhed at følge og imødegaa Lehsens Ord.

Imidlertid begyndte Oberstinden at kede sig derinde i Salen. Den unge mørkøjede Doktor havde forekommet hende som den eneste, med hvem man kunde kokettere lidt, han saa tilbageholdende, men ikke kold ud og talte Sproget rent og klart, ikke med Dialekt som de andre, hvilket hun, Hovedstadsdamen, fandt saa afskyeligt. Hun besluttede da at følge efter Herrerne, smuttede igennem den ikke ophæftede Portiere og sagde:

„Naa saaledes — er det en Manér! Herrerne skulde hellere ofre sig lidt for mig Stakkel, Pengematadorerne derinde er ikke meget for at gøre en lille Officersfrue deres Opvartning. Hurtig, Hr. Doktor, red nu Deres Rygte som Kavaller hos mig.“

(Fortsættes.)